

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Centrum preventivní medicíny s. r. o.,** se sídlem M. Chlajna 1493/25, České Budějovice, zastoupená Mgr. Radovanem Hrubým, advokátem se sídlem Revoluční 3, Praha 1, proti žalované: **Česká inspekce životního prostředí,** se sídlem Na Břehu 267, Praha 9, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 12. 2017, č. j. 57 A 7/2017 - 109,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení nadepsaného usnesení krajského soudu, kterým byla postoupena jím podaná žaloba na ochranu proti nečinnosti žalované k vyřízení Městskému soudu v Praze.

[2] Krajský soud posuzoval svoji věcnou příslušnost podle § 7 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a dospěl k závěru, že není místně příslušný. V dané věci se měla nezákonného postupu dopustit Česká inspekce životního prostředí (dále též jen „ČIŽP"), Oblastní inspektorát v Českých Budějovicích,

oddělení ochrany vod. Oblastní inspektoráty ČIŽP nemají samostatnou rozhodovací pravomoc podle zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ani podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. ČIŽP je dle závěru krajského soudu orgánem s celostátní působností, jehož sídlo je v Praze. K projednání podané žaloby je proto místně příslušným Městský soud v Praze.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[4] Stěžovatel uvádí, že všichni účastníci řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích jsou usídleni na území Jihočeského kraje. Je tak v rozporu se zásadou hospodárnosti, aby o žalobě rozhodoval městský soud. Nadto má stěžovatel za to, že s ohledem na závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2012, č. j. Nad 74/2012 – 35, je ČIŽP, oblastní inspektorát České Budějovice, odd. ochrany vod, správním orgánem majícím samostatnou rozhodovací pravomoc. Uvedené usnesení se zabývalo povahou inspektorátů České obchodní inspekce a dospělo k závěru, že za správní orgán prvního stupně je třeba považovat každý příslušný inspektorát. S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízeni.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že oblastní inspektoráty ČIŽP nemají samostatnou rozhodovací pravomoc; tu má ČIŽP jako celek. ČIŽP je správním orgánem s celostátní působností, jehož sídlo je v Praze. K projednání žaloby je proto příslušný Městský soud v Praze. Ohledně stěžovatelem poukazovaného usnesení Nejvyššího správního soudu je žalovaná přesvědčena o jeho neaplikovatelnosti na projednávanou věc.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná a projednatelná.

[7] Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podle § 7 odst. 1 s. ř. s. platí, že (n)*estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení věcně příslušný krajský soud.*

[10] Dle § 7 odst. 2 platí, že (n)*estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.*

[11] Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že zásadní otázkou v nyní projednávané věci, tedy povahou oblastních inspektorátů ČIŽP, se již v minulosti zabýval v usnesení ze dne 19. 4. 2012, č. j. Nad 9/2012 – 37, a nemá důvod se od závěrů v něm uvedených jakkoli odchýlit. Stěžovatelem odkazované usnesení (odst. 4) se týká úřadu s jinou organizační strukturou.

[12] Za správní orgán lze považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Judikatura zdejšího soudu vychází z názoru, že organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni pouze tehdy, svěřuje-li jí nějaký právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 – 84, dostupný z www.nssoud.cz).

[13] V uvedeném usnesení ze dne 19. 4. 2012, č. j. Nad 9/2012 – 37, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „(o)*blastní inspektoráty České inspekce životního prostředí ale takové postavení nemají. Česká inspekce životního prostředí (dále též jen „Inspekce“) byla totiž zřízena zákonem o ČIŽP jakožto orgán státní správy s celorepublikovou působností, který je podřízen Ministerstvu životního prostředí České republiky. Je sice pravdou, že ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona stanoví, že se Inspekce člení na ústředí a oblastní inspektoráty, toto ustanovení je nicméně pouze normou organizační, která upravuje postavení a interní organizaci Inspekce jako jednotného správního orgánu, ale nikoliv již normou kompetenční, jež by jednotlivým organizačním složkám Inspekce svěřovala samostatné rozhodovací pravomoci či vymezovala jejich působnost. Stejně tak další zákony upravující oblast ochrany životního prostředí (například zákon o odpadech, zákon č. 86/2002 Sb. o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, zákon č. 254/2001 Sb. o vodách a o změně některých zákonů, zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny) operují v souvislosti s rozhodovací pravomocí Inspekce pouze s pojmem Česká inspekce životního prostředí a nepředpokládají žádnou pravomoc na těchto úsecích u jednotlivých oblastních inspektorátů. Totéž plyne i ze statutu Inspekce, vydaného Ministerstvem životního prostředí ČR v roce 1993, jenž upravuje podrobnosti o organizaci Inspekce (§ 1 odst. 3 zákona o ČIŽP). Tomuto názoru odpovídá rovněž skutečnost, že ve věcech, ve kterých v prvním stupni měly, dle názoru městského soudu, rozhodovat jako prvostupňové správní orgány, oblastní inspektoráty, je odvolací instancí ministerstvo, tedy orgán, který je přímo nadřízen Inspekci (srov. § 1 odst. 1 zákona o ČIŽP ve spojení s § 68 odst. 2 zákona o odpadech, § 80 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., atd.). Oblastní inspektoráty tak jednají a vykonávají, coby pouhé dekoncentrované regionální složky Inspekce, činnost jménem Inspekce, a proto o nich nelze uvažovat jako o samostatných správních orgánech, jež by byly nadány rozhodovací pravomocí.*“

[14] Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že napadené usnesení není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Krajský soud v Českých Budějovicích dospěl ke správnému závěru, že není místně příslušný k projednání věci a rozhodnutí v řízení o žalobě na ochranu před nečinností ČIŽP (Oblastního inspektorátu v Českých Budějovicích, oddělení ochrany vod.) a že místně příslušným je Městský soud v Praze.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a úspěšné žalované žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu